

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 5007/19
03.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Милице Милановић-Траиловић председника већа, судије Данијеле Дукић и судије Снежане Илић чланова већа, у својству чланова већа, у правној ствари тужиоца „Интеркомерц“ ДОО Рача, ул. Краља Александра Карађорђевића број 32., кога заступа адвокат Владан Златић из Београда, против туженог „FRUIT FISH TRADE“ ДОО Александровац, ул. Омладинска број 46а, кога заступа адвокат Здравко Ћосић из Александровца, ради дуга, вредност предмета спора 1.016.270,54 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Краљеву 4 П 303/2018 од 27.05.2019. године, у седници већа одржаној 03.07.2020. године донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба туженог па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Краљеву 4 П 303/2018 од 27.05.2019. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом под означеним бројем у ставу I изреке решење о извршењу тог суда Иив.121/2018 од 14.02.2018. године одржано је на снази у обавезујућем делу те је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 1.016.270,54 динара са законском затезном каматом почев од 20.08.2017. године па до исплате као и за трошкове извршног поступка у износу од 32.837,00 динара. Ставом II обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 151.013,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Против наведене пресуде благовремену и дозвољену жалбу изјавио је тужени из свих законских разлога. Предложио је да Привредни апелациони суд усвоји жалбу и укине првостепену пресуду, те предмет врати на поновни поступак и одлучивање или да исту преиначи у складу са жалбеним наводима и одбије тужбени захтев у целини.

Тужилац је у договору на жалбу истакао да су жалбени наводи туженог неосновани те да жалбу треба одбити.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог неоснована.

У поступку побијане пресуде није било битних повреда одредба парничног поступка из члана 372. став 2. Закона о парничном поступку на које Привредни апелациони суд пази по службеној дужности, а тужени у жалби неосновано указује на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер је

пресуда разумљива и садржи јасне разлоге о битним чињеницама у складу са стањем процесне грађе, на основу којих разлога се правилност пресуде може испитати.

Имајући у виду да се у конкретном случају сходно члану 468. Закона о парничном поступку, ради о спору мале вредности, Привредни апелациони суд није узео у обзир жалбене наводе туженог којима се побија оцена доказа, јер се на тај начин побија заправо чињенично стање, а побијање чињеничног стања од стране туженог у жалби поводом спора мале вредности, није дозвољено на основу члана 479. Закона о парничном поступку.

Према чињеничном стању које је првостепени суд до закључења главне расправе утврдио, тужилац и тужени су били у пословном односу у коме је тужилац испоручио туженом смрзнуту малину сорте Виламет и истом је испоставио рачун у износу од 1.116.270,54 динара. Такође првостепени суд је закључио да је тужени један део од тог износа платио и то 100.000,00 динара у октобру месецу 2017 године. Даље, првостепени суд закључује да је малина испоручена у џаковима од 25 кг. укупне количине од 77.40 кг. да је у питању сорта Виламет, а не нека друга сорта Полака и Полана како је то тужени тврдио. Тужени је робу преузео, а што је првостепени суд закључио на основу пријемнице број 01/20-06М од 20.06.2017. године. Та пријемница је потписана и оверена печатом од стране тужиоца и туженог. Тужени није у року од три дана од дана пријема рачуна пријавио недостатак примљене робе, нити је писменим путем обавестио тужиоца о неким скривеним недостацима. Првостепени суд је на основу спроведеног доказног поступка закључио да у конкретном случају тужени је о недостатку примљене робе обавестио тужиоца тек у поступку трајања парничног поступка и то по протеку више од 6 месеци од пријема робе а у рачуну је прописана рекламација у року од три дана од пријема робе. С позивом на одредбе члана 481. Закона о облигационим односима у вези са чланом 262. Закона о облигационим односима и 277. истог Закона првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на плаћање утуженог износа.

По становишту Привредног апелационог суда овакав закључак првостепеног суда је правилан и законит.

Неосновани су жалбени наводи туженог да су странке закључиле уговор о комисиону, јер уговор о комисиону је такав уговор робног промета који ствара обавезу једној уговорној страни да у своје име, а по налогу и за рачун друге уговорне стране обави један или више уговора робног промета уз награду. Комисионар има право на награду односно накнаду и кад она није уговорена. Приликом одређивања појма уговора о комисиону у правној теорији се полази од самосталне привредне делатности групе привредника који се називају комисионари, а не од начина и облика закључења послова привредног права. Комисионари, међутим, поред закључења уговора у своје име, а за рачун комитента, у куповини или продаји робе или хартија од вредности овлашћени су да обаве и низ других фактичких и правних радњи којима је циљ да омогући остварење комисионе купопродаје. Те радње су на пример чување робе, контрола и одржавање примљене робе ради комисионе продаје, спровођење царинских радњи око увоза или извоза робе поверавање складиштару чувању робе, и тако даље. Комисиони посао се закључује неформално, простом сагласношћу воља. Обавезе комисионара из уговора о комисиону су да добијени налог изврши пажњом уредног привредника, да поступа по налозима комитента, да штити интересе комитента, да чува комитентову робу, да обавештава комитента, да положи рачун комитенту и да преда комитенту све корити из извршеног посла. Права комисионара из уговора о комисиону су право на награду (провизију, уговорену накнаду), на накнаду трошкова и на законска средства обезбеђења својих потраживања према комитенту. Ради извршења

комисионог налога комисионар ступа у правни однос са трећим лицем. То је последица комисионаревог иступања у своје име а за рачун комитента. За треће лице уговорна страна је једино комисионар, а не и комитент. Треће лице само од комисионара може захтевати извршење уговорних обавеза. Између комитента и трећег лица нема правног односа све док комисионар не цедира своја права према трећем лицу на свог комитента.

Дакле, имајући у виду све напред наведено не може се закључити да су тужилац и тужени закључили уговор о комисиону, већ класичан уговор о купопродаји робе у коме је тужилац туженом продао робу и то смрзнуту малину у џаковима од 25 кг. сорте Виламет, а не Полка и Полана како тужени тврди. У прилог овој чињеници и оваквом ставу иде и само понашање туженог, с обзиром да се исти у току поступка изјаснио да је један од радника и то Оливер Пуношевац извршио контролу у новембру 2017. године када је на своју руку одмрзао робу те се поставља логично питање зашто је квалитет испитиван тек у новембру 2017. године и из ког разлога ако је у питању комисиона продаја, а не уговор о купопродаји.

Привредни апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе које су изнете у вези квалитета робе и сматра да су исти неосновани, јер тужени ни једног момента није доставио доказе да је благовремено извршио рекламацију квалитета и то у складу а чланом 481. Закона о облигационим односима.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио меродавно материјално право и то члан 481. Закона о облигационим односима и члан 262. Закона о облигационим односима када је туженог обавезао на исплату утуженог износа. Све разлоге које у првостепеној пресуди првостепени суд дао без посебног образлагања прихвата и Привредни апелациони суд сходно члану 396. Закона о парничном поступку. Такође је правилно примењена и одредба члана 277. Закона о облигационим односима.

Одлука о трошковима донета сходно члану 153., 154., и 155. Закона о парничном поступку је правилна а трошкови су одмерени у складу са важећом Адвокатском и Таксеном тарифом.

Сходно напред изнетом на основу члана 390. Закона о парничном поступку донета је одлука као у ставу I изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка Привредни апелациони суд је одбио из разлога што тужени није успео у поступку по жалби, те је сходно члану 165 Закона о парничном поступку донета одлука као у ставу II изреке пресуде.

ДД/ЕВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Милица Милановић-Траиловић, с.р.
За тачност отправка